1. ויקרא יח

א וידבר יהוה אל־משה לאמר: דבר אל־בני ישראל ואמרת
ג אלהם אני יהוה אלהיכם: כמעשה ארץ־מצרים אשר ישבתם־
בה לא תעשו וכמעשה ארץ־כנען אשר אני מביא אתכם
ד שמה לא תעשו ובחקתיהם לא תלכו: את־משפטי תעשו
ה ואת־חקתי תשמרו ללכת בהם אני יהוה אלהיכם: ושמרתם
את־חקתי ואת־משפטי אשר יעשה אתם האדם וחי בהם אני
יהוה:

ויקרא יט

יט וידבר יהוה אל־משה לאמר: דבר אל־כל־עדת בני־ישראל
ואמרת אלהם קדשים תהיו כי קדוש אני יהוה אלהיכם:
ג איש אמו ואביו תיראו ואת־שבתתי תשמרו אני יהוה
ד אלהיכם: אל־תפנו אל־האלילם ואלהי מסכה לא תעשו
ה לכם אני יהוה אלהיכם: וכי תזבחו זבח שלמים ליהוה
ו לרצנכם תזבחהו: ביום זבחכם יאכל וממחרת והנותר עד־
ז יום השלישי באש ישרף: ואם האכל יאכל ביום השלישי
ח פגול הוא לא ירצה: ואכליו עונו ישא כי־את־קדש יהוה
ט חלל ונכרתה הנפש ההוא מעמיה: ובקצרכם את־קציר
ארצכם לא תכלה פאת שדך לקצר ולקט קצירך לא תלקט:
י וכרמך לא תעולל ופרט כרמך לא תלקט לעני ולגר תעזב
יא אתם אני יהוה אלהיכם: לא תגנבו ולא־תכחשו ולא־תשקרו
יב איש בעמיתו: ולא־תשבעו בשמי לשקר וחללת את־שם
יג אלהיך אני יהוה: לא־תעשק את־רעך ולא תגזל לא־תלין
יד פעלת שכיר אתך עד־בקר: לא־תקלל חרש ולפני עור לא
טו תתן מכשל ויראת מאלהיך אני יהוה: לא־תעשו עול במשפט
לא־תשא פני־דל ולא תהדר פני גדול בצדק תשפט עמיתך:
טז לא־תלך רכיל בעמיך לא תעמד על־דם רעך אני יהוה:
יז לא־תשנא את־אחיך בלבבך הוכח תוכיח את־עמיתך ולא־
יח תשא עליו חטא: לא־תקם ולא־תטר את־בני עמך ואהבת
יט לרעך כמוך אני יהוה: את־חקתי תשמרו בהמתך לא־תרביע
כלאים שדך לא־תזרע כלאים ובגד כלאים שעטנז לא יעלה
עליך:

1. שם ויקרא יט

כג וכי־תבאו אל־הארץ ונטעתם כל־עץ מאכל וערלתם ערלתו
כד את־פריו שלש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל: ובשנה
כה הרביעת יהיה כל־פריו קדש הלולים ליהוה: ובשנה החמישת
תאכלו את־פריו להוסיף לכם תבואתו אני יהוה אלהיכם:

ויקרא יט המשך לסיום

ל . את־שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני יהוה:
לא אל־תפנו אל־האבת ואל־הידענים אל־תבקשו לטמאה
לב בהם אני יהוה אלהיכם: מפני שיבה תקום והדרת פני זקן
לג ויראת מאלהיך אני יהוה: וכי־יגור אתך גר
לד בארצכם לא תונו אתו: כאזרח מכם יהיה לכם הגר הגר
אתכם ואהבת לו כמוך כי־גרים הייתם בארץ מצרים אני
לה יהוה אלהיכם: לא־תעשו עול במשפט במדה במשקל
לו ובמשורה: מאזני צדק אבני־צדק איפת צדק והין צדק יהיה
לכם אני יהוה אלהיכם אשר־הוצאתי אתכם מארץ מצרים:
לז ושמרתם את־כל־חקתי ואת־כל־משפטי ועשיתם אתם
אני יהוה:

3. מדרש רבה, ויקרא פרשה כה

ר' יהודה בר ר' סימון פתח (דברים יג ה) אחרי ה' אלהיכם תלכו. וכי אפשר לבשר ודם להלך אחר הקדוש ברוך הוא, אותו שכתוב בו (תהלים עז כ) בים דרכך ושבילך במים רבים וגו', ואתה אומר אחרי ה' תלכו (דברים יג ה) ובו תדבקון. וכי אפשר לבשר ודם לעלות לשמים ולהדבק בשכינה, אותו שכתוב בו (דברים ד כד) כי ה' אלהיך אש אכלה, וכתיב (דניאל ז ט) כרסיה שביבין די נור, וכתיב (שם י) נהר די נור נגד ונפק מן קדמוהי, ואתה אומר ובו תדבקון. אלא מתחלת בריתו של עולם לא נתעסק הקדוש ברוך הוא אלא במטע תחלה, הדא הוא דכתיב (בראשית ב ח) ויטע ה' אלהים גן בעדן, אף אתם כשנכנסין לארץ לא תתעסקו אלא במטע תחלה, הדא הוא דכתיב כי תבאו אל הארץ.

5. מסכת חגיגה, דף יד ע"א

כתוב אחד אומר °כרסיה שביבין דינור וכתוב אחד אומר °עד די כרסון רמיו ועתיק יומין יתיב לא קשיא אחד לו ואחד לדוד כדתניא *אחד לו ואחד לדוד דברי ר' עקיבא אמר לו ר' יוסי הגלילי עקיבא עד מתי אתה עושה שכינה חול אלא אחד לדין ואחד לצדקה קיבלה מיניה או לא קיבלה מיניה ת"ש אחד לדין ואחד לצדקה דברי רבי עקיבא אמר לו ר"א בן עזריה *עקיבא מה לך אצל הגדה כלך *מדברותיך (ג) אצל נגעים ואהלות אלא אחד לכסא ואחד לשרפרף כסא לישב עליו שרפרף להדום רגליו שנאמר °השמים כסאי והארץ הדום רגלי כי אתא רב דימי אמר שמונה עשרה קללות קילל ישעיה את ישראל ולא נתקררה דעתו עד שאמר להם המקרא הזה °ירהבו הנער בזקן והנקלה בנכבד

10.

אָבִינוּ שֶׁבַּשָּׁמַיִם,
בּוֹנֵה צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם —
וּמְכוֹנֵן מַלְכוּת יִשְׂרָאֵל.
רְצֵה ה' אַרְצְךָ
וְהַשְׁפַּע עָלֶיהָ מִטּוּב חַסְדְּךָ.
תֵּן טַל לִבְרָכָה
וְגִשְׁמֵי רָצוֹן הוֹרֵד בְּעִתָּם
לְרַוּוֹת הָרֵי יִשְׂרָאֵל וַעֲמָקֶיהָ
וּלְהַשְׁקוֹת בָּהֶם כָּל צֶמַח וָעֵץ.
וּנְטִיעוֹת אֵלֶּה
אֲשֶׁר אֲנַחְנוּ נוֹטְעִים לְפָנֶיךָ הַיּוֹם
הַעֲמֵק שָׁרָשֵׁיהֶם וְגַדֵּל פְּאֵרָם
לְמַעַן יִפְרְחוּ לְרָצוֹן
בְּתוֹךְ שְׁאָר עֲצֵי יִשְׂרָאֵל
לִבְרָכָה וּלְתִפְאָרָה.
וְחַזֵּק יְדֵי כָּל אַחֵינוּ
הָעֲמֵלִים בַּעֲבוֹדַת אַדְמַת הַקֹּדֶשׁ
וּבְהַפְרָחַת שִׁמְמָתָהּ.
בָּרֵךְ ה' חֵילָם
וּפֹעַל יָדָם תִּרְצֶה.
הַשְׁקִיפָה מִמְּעוֹן קָדְשְׁךָ מִן הַשָּׁמַיִם
וּבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ אֶת יִשְׂרָאֵל
וְאֵת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּ לָנוּ
כַּאֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לַאֲבוֹתֵינוּ.

4. גמרא שבת קלח ע"ב

ת"ר *כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו עתידה תורה שתשתכח מישראל שנאמר °הנה ימים באים נאם ה' אלהים והשלחתי רעב בארץ לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ה' וכתיב °ונעו מים עד ים ומצפון ועד מזרח ישוטטו לבקש את דבר ה' ולא ימצאו דבר ה' זו הלכה דבר ה' זה הקץ דבר ה' זו נבואה

שם ושם קלח - קלט

תניא רבי שמעון בן יוחי אומר חס ושלום שתשתכח תורה מישראל שנאמר °כי לא תשכח מפי זרעו אלא מה אני מקיים ישוטטו לבקש את דבר ה' ולא ימצאו שלא ימצאו הלכה ברורה ומשנה ברורה במקום אחד:

גמרא חגיגה טו ע"ב

אשכחיה רבה בר שילא לאליהו א"ל מאי קא עביד הקב"ה א"ל קאמר שמעתא מפומייהו דכולהו רבנן ומפומיה דר"מ לא קאמר א"ל אמאי משום דקא גמר שמעתא מפומיה דאחר א"ל אמאי ר"מ רמון מצא תוכו אכל קליפתו זרק א"ל השתא קאמר מאיר בני (ה) אומר *בזמן שאדם מצטער שכינה מה לשון אומרת קלני מראשי קלני מזרועי אם כך הקב"ה מצטער על דמן של רשעים (ו) ק"ו על דמן של צדיקים שנשפך

6. רש"י ויקרא יט

ולפני עור לא תתן מכשול. (ת"כ) לפני הסומא בדבר לא תתן עצה שאינה הוגנת לו אל תאמר מכור שדך וקח לך חמור ואתה עוקף עליו ונוטלה הימנו: ויראת מאלהיך. לפי שהדבר הזה אינו מסור לבריות לידע אם דעתו של זה לטובה או לרעה ויכול להשמט ולומר לטובה נתכוונתי לפיכך נאמר בו ויראת מאלהיך המכיר מחשבותיך וכן כל דבר המסור ללבו של אדם העושהו ואין שאר הבריות מכירין בו נאמר בו ויראת מאלהיך:

7. בעל הטורים שמות טו

: עם זו . ג'. דין ואידך עם זו קנית עם זו יצרתי לי.
עם זו קנית כשגאלת אותם וכאלו יצרתם או בריה חדשה:

8.

ובאמת דבר זה לא נדחה, ורק רבי יוסי ערער על לשון זה בשביל השומעין שאין בקיאין בחכמה זו של הסוד, ולפי משמע אזניהם נראה להם דעושה שכינה חול, אבל באמת מ"ש אחד לדוד, הכוונה על המלכות, ולשון דקדק ר"ע ולשון דקדק רבי עקיבא שניהם עולין בקנה אחד, וכאשר אמרנו, ורבי עקיבא לא חזר וכונה כלשון רבי יוסי, אלא משום חשש השומעין, שלא נגלו עדיין להם נוראות אלקים, המה סודות העליונים, אבל בזמן חתימת התלמוד נתפשטה חכמה זו דסודות עליונים אצל רוב האמוראים, ולכן מסדר התלמוד לא חש בינוי לחשבא דרבי יוסי, ולכן מסיק כלשון דקדק רבי עקיבא, אחד לו ואחד לדוד:

9. אם הבנים שמחה

היוצא מדברינו הנ"ל, שבשעה שאיש הישראלי בא לארצינו הקדושה, ועובד את אדמתה הקדושה בנטיעת אילנות וצמחים ובבנין בתים, וכדומה מן הדברים הנחוצים לישוב הארץ. מתקדשת הארץ על ידו בקדושת השם הקדוש, ואפילו לא התכוון לזה כלל וכדפסק הש"ך (ביו"ד סי' רע"ו[477]). דכל שם אפילו נכתב שלא בכוונה — אסור למחוק, עיי"ש. וכן נקטו להלכה כל גדולי האחרונים בתשובותיהם[478]. כמו כן, הוא כרור בקדושת ארץ ישראל, שג"כ נטפלת לאחורי הי"ת, ונתקדשה בקדושת השם. וכנ"ל, וכל זה נעשה ממילא, אפילו בלי שום כוונה. וכל הבונה אותה מקיים בזה הפסוק "אחרי ה' אלקיכם תלכו ובו תדבקון"[479] כמשמעו וכמדרשו הנ"ל. וכל זה ברור ואמת לאמיתה של תורה בעזה"י.

11. מאמרי הראי"ה, מן התחיה, ח"א ע"ב

כזאת היא היהדות שבחוץ לארץ, שאיננה יכולה להיות במילואה וטהרתה, כי סוף כל סוף הלא „כל הדר בחו"ל דומה הוא כמי שאין לו אלה"[38]. שם בגיא צלמות א"א ללכת במרחב, א"א לשאוף לחיים מלאים.

...

2. עמוס ה'

א שמעו את־הדבר הזה אשר אנכי נשא
ב עליכם קינה בית ישראל: נפלה לא־תוסיף קום בתולת
ישראל נטשה על־אדמתה אין מקימה:

עמוס פרק ו'

א הוי השאננים בציון והבטחים
בהר שמרון נקבי ראשית הגוים ובאו להם בית ישראל:
ב עברו כלנה וראו ולכו משם חמת רבה ורדו גת־פלשתים
הטובים מן־הממלכות האלה אם־רב גבולם מגבלכם:
ג המנדים ליום רע ותגישון שבת חמס: השכבים על־מטות
ד שן וסרחים על־ערשותם ואכלים כרים מצאן ועגלים מתוך
ה מרבק: הפרטים על־פי הנבל כדויד חשבו להם כלי־שיר:
ו השתים במזרקי יין וראשית שמנים ימשחו ולא נחלו על־
שבר יוסף:

עמוס פרק ח'

יא הנה ימים באים נאם
אדני יהוה והשלחתי רעב בארץ לא־רעב ללחם ולא־
יב צמא למים כי אם־לשמע את דברי יהוה: ונעו מים
עד־ים ומצפון ועד־מזרח ישוטטו לבקש את־דבר־
יג יהוה ולא ימצאו: ביום ההוא תתעלפנה הבתולת היפות
והבחורים בצמא:

עמוס פרק ט'

ו הבונה בשמים
מעלותו ואגדתו על־ארץ יסדה הקרא למי־הים וישפכם
ז על־פני הארץ יהוה שמו: הלוא כבני כשיים
אתם לי בני ישראל נאם־יהוה הלוא את־ישראל העליתי
ח מארץ מצרים ופלשתיים מכפתור וארם מקיר: הנה עיני
אדני יהוה בממלכה החטאה והשמדתי אתה מעל פני
האדמה אפס כי לא השמיד אשמיד את־בית יעקב נאם־
ט יהוה: כי־הנה אנכי מצוה והנעותי בכל־הגוים את־בית
י ישראל כאשר ינוע בכברה ולא־יפול צרור ארץ: בחרב
ימותו כל חטאי עמי האמרים לא־תגיש ותקדים בעדינו
יא הרעה: ביום ההוא אקים את־סכת דויד הנפלת וגדרתי את־
יב פרציהן והרסתיו אקים ובניתיה כימי עולם: למען יירשו את־
שארית אדום וכל־הגוים אשר־נקרא שמי עליהם נאם־יהוה
יג עשה זאת: הנה ימים באים נאם־יהוה ונגש
חורש בקצר ודרך ענבים במשך הזרע והטיפו ההרים עסיס
יד וכל־הגבעות תתמוגגנה: ושבתי את־שבות עמי ישראל
ובנו ערים נשמות וישבו ונטעו כרמים ושתו את־יינם ועשו
טו גנות ואכלו את־פריהם: ונטעתים על־אדמתם ולא ינתשו
עוד מעל אדמתם אשר נתתי להם אמר יהוה אלהיך:

אורות ע"ז

... על כן הוא מוכרח להיות צולע על ירכו, לרכז[39] את כל משאלותיו רק במילוי צרכיו הפרטיים המוכרחים לחיי העיכול וההזנה לבדם. ומזה בא, שהאויר הזה עצמו הוא מזהם את הלב והמח הישראלי, מחלישו ומטמטמו, על כן רק דרך הכבישה הכללית היא הדרך היותר אפשרית ומובילה אל החפץ, שמה.

אבל לא זאת היא תורת החיים הנצרכת לדור של עקבא דמשיחא, שהיא מוכרחת להמשך מארץ החיים ממקום בית חיינו.

כנסת ישראל התנערה לתחיה, ביחש להרצון של הדור הצעיר. הכחות נתעוררו בתעורה נפלאה ומתמהת. אין בשום אופן אפשרות להכניעם בדרך כבישה, כי־אם לרוממם ולשגבם, ולהראות לפניהם את הדרך של האורה הרוממה והאדירה.